

Sygn. akt I Ca 162/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Zawistowska (spr.)

Sędziowie: SO Ewa Pietraszewska

SR del. do SO Justyna Dzieża

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiwska

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2014 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa B. S. i W. S.

przeciwko Ubezpieczeniowemu (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 21 marca 2014 r. sygn. akt I C 101/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego (...) w W. na rzecz powódek B. S. i W. S. kwoty po 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 162/14

UZASADNIENIE

Powódki B. S. i W. S. wniosły o zasądzenie od pozwanego zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze śmiercią J. S. (1), który był synem B. S. i wnukiem W. S.. Obydwie powódki zażądały z tego tytułu kwot po 10.000 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa oraz kwot po 840,55zł. tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wypłacie zadośćuczynienia za okres od dnia 6 czerwca 2012 roku do 28 stycznia 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa. Obydwie zażądały także zwrotu kosztów procesu.

Pozwany Ubezpieczeniowy (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł, że powódki nie wykazały aby łączyły je z J. S. (1) szczególne więzi. Wskazał, iż z akt sprawy wynika, że B. S. została pozbawiona władzy rodzicielskiej nad A. S., który wyprowadził się od niej w wieku 16 lat. Powódka utraciła kontakt z synem na długo przed jego śmiercią i nie sposób przyjąć, że śmierć syna doprowadziła do powstania po jej stronie jakiegokolwiek uszczerbku. Dodatkowo pozwany podniósł, że zmarły J. S. (1) przyczynił się do powstania szkody na poziomie co najmniej 50%. Wiedział, że

kierujący samochodem sprawca wypadku był nietrzeźwy, ponieważ przed rozpoczęciem jazdy znajdował się wraz z nim w sklepie spożywczym, gdzie kierujący spożywał piwo i mimo to, z pełną świadomością ryzyka zdecydował się na jazdę samochodem.

Wyrokiem z dnia 21 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Ostródzie :

I. zasądził od pozwanego Ubezpieczeniowego (...)w W.na rzecz powódki B. S.kwotę 10 840,55 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,

II. zasądził od pozwanego na rzecz powódki W. S. kwotę 10 840,55 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,

III. zasądził od pozwanego na rzecz powódki B. S. kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zasądził od pozwanego na rzecz powódki W. S. kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sadu Rejonowego w Ostródzie kwotę 1086 zł tytułem opłat sądowych, od których powódki były zwolnione oraz kwotę 29,67 zł tytułem nieuiszczonych wydatków na opinię biegłych.

Rozstrzygnięcie było wynikiem następujących ustaleń i wynikających z nich wniosków:

W dniu 16 października 2011 r. J. S. (1) chciał kupić od T. S. samochód marki B.. Obaj pojechali z miejscowości G. w stronę W.. Samochodem kierował T. S., J. S. (1) siedział obok kierowcy, nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Za miejscowością G. doszło do wypadku drogowego, samochód uderzył w drzewo i zarówno kierowca jak i pasażer ponieśli śmierć na miejscu. W sprawie tej prowadzone było śledztwo, które wobec śmierci sprawcy zostało umorzone postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ostródzie z dnia 3 lutego 2012 r.

Winę za spowodowanie wypadku ponosi T. S.. Kierujący w trakcie wypadku znajdował się w stanie nietrzeźwości. W jego krwi stwierdzono stężenie alkoholu wysokości 0,83 promila. Stan nietrzeźwości kierowcy mógł mieć wpływ na jego zachowanie. W trakcie wypadku J. S. (1) jadący jako pasażer był trzeźwy. J. S. (1) nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, jednak nie miało to wpływu na rozmiar jego obrażeń cielesnych.

J. S. (1) w chwili śmierci miał 21 lat. Był kawalerem, pracował, od około roku mieszkał we własnym mieszkaniu w G., był na własnym utrzymaniu. Ojciec J. nadużywał alkoholu, pod jego wpływem bywał agresywny. B. i A. S. mieli ograniczoną władzę rodzicielską nad dziećmi poprzez ustanowienie nadzoru kuratora. J. S. (1) był bardzo związany z rodziną, miał własny motor i niemalże codziennie jeździł do rodziców. Miał dobre relacje z matką, często ją odwiedzał, starał się jak najwięcej jej pomóc. W sytuacjach, gdy ojciec J. po alkoholu stawał się agresywny powódka dzwoniła po syna J., który przyjeżdżał i starał się uspokoić ojca lub wzywał Policję. Obecnie powódka B. S. mieszka w G. w lokalu wyremontowanym przez syna. J. S. (1) często odwiedzał babcię W. S.. Gdy zaczął pracować, przyjeżdżał do niej głównie w weekendy. Pomagał jej, przywoził jej zakupy, lekarstwa, rąbał jej drewno, woził ją do lekarza lub kościoła.

Obydwie powódki bardzo przeżyły śmierć J. S. (1). Obydwie brały tabletki uspokajające. Nie mogły spać. Ich zachowanie po śmierci J. zmieniło się. Do dziś chodzą na cmentarz, zamawiają za niego mszę, wspominają, płaczą. Mają poczucie straty.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że pozwany nie kwestionował podstawy swej odpowiedzialności co do zasady w toku niniejszego postępowania, a jedynie twierdził, iż powódka B. S. utraciła kontakt z synem na długo przed jego śmiercią i z tego względu należy uznać, że śmierć poszkodowanego nie doprowadziła do powstania po jej stronie jakiegokolwiek uszczerbku. Odnośnie W. S. zdaniem pozwanego brak jest potwierdzenia szczególnej więzi pomiędzy nią a wnukiem. Twierdzenia te w ocenie Sądu pierwszej instancji pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków oraz treścią przesłuchania powódek. Podkreślono, że z zeznań świadków wynika, że zmarłego J. S. (1) łączyły z powódkami silne i bliskie więzi rodzinne. J. S. (1) nie dość, że utrzymywał z nimi stały kontakt, często je odwiedzał, to jeszcze bardzo

im pomagał, mogły zawsze na tę pomoc liczyć. Zdaniem Sądu pierwszej instancji sam fakt ograniczenia powódce władzy rodzicielskiej nie może z urzędu przekreślać istnienia silnych więzi rodzinnych pomiędzy nią a synami bez zbadania przyczyn i sposobu ograniczenia tej władzy oraz relacji rodzinnych. O silnej więzi zmarłego z matką świadczy fakt, że własnymi staraniami remontował dla niej lokal aby mogła mieszkać w lepszych warunkach, ponadto bronił ją przed agresją męża. Powódka w przypadku agresywnego zachowania męża zwracała się o pomoc do syna i zawsze na tą pomoc mogła liczyć. Wskazano dalej, że z przeprowadzonych dowodów wynika, iż również pomiędzy babcią W. S. a jej zmarłym wnukiem istniały silne więzi. J. S. (1) pomimo tego, że mieszkał oddzielnie w innej miejscowości często ją odwiedzał. Mogła liczyć na jego pomoc, woził ją samochodem do lekarza lub kościoła, przywoził zakupy lub lekarstwa. Powódka stwierdziła, że ze wszystkimi wnukami miała dobre relacje ale J. był wyjątkowy i z nim miała najlepsze relacje.

Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że podstawą prawną roszczenia powódek był art. 446 § 4 k.c., w myśl, którego Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zdaniem Sądu pierwszej instancji relacje łączące powódki z poszkodowanym były silne i uzasadniały przyznanie powódkom zadośćuczynienia. Niewątpliwie relacja pomiędzy matką a dzieckiem jest najbliższą relacją jak występuje w rodzinie. Również relacje pomiędzy poszkodowanym a jego babką były bliskie i serdeczne.

Sąd pierwszej instancji uznał, że roszczenie obu powódek jest uzasadnione i zadośćuczynienie na rzecz każdej z nich po 10.000 zł nie stanowi kwoty nadmiernej, a pozwoli choć w części zrekompensować powódkom krzywdę za naruszenie prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą najbliższej osoby. Świadkowie i same powódki wskazali, że obie bardzo przeżyły śmierć J. S. (1), cierpiały i nadal cierpią, musiały wspomagać się tabletkami uspokajającymi. Powódka B. S. nadal płacze wspominając syna, nadal mają poczucie straty i osamotnienia. Ponadto utraciły wsparcie i pomoc, jakiej poszkodowany im dostarczał.

Nie podzielono podniesionego przez pozwanego zarzutu przyczynienia się do powstania szkody.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że biegli z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej jednoznacznie wskazali, że przy takim mechanizmie uderzenia, jak w wypadku z dnia 16 października 2011 roku zapięte pasy bezpieczeństwa nie zmniejszają możliwości powstania obrażeń ciała. Tak więc fakt niezapięcia tych pasów nie miał znaczenia dla skutków wypadku, nie może być podstawą obniżenia zadośćuczynienia.

Natomiast za nieudowodniony Sąd pierwszej instancji uznał zarzut, iż poszkodowany wiedział, iż kierujący T. S. znajdował się pod wpływem alkoholu i mimo to zdecydował się na jazdę nim. Wskazano, że pozwany nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych pozwalających ocenić czy poszkodowany widział, że kierujący samochodem pił alkohol i czy wiedział, że znajdował się on w stanie nietrzeźwym. Jedynie z akt sprawy 1 Ds. (...) wynika, że tylko w protokole przesłuchania jednego świadka – małoletniej P. S.(k-68) sporządzonym przez funkcjonariusza Policji pojawia się zapis, że świadek zauważył w sklepie, iż T. S. trzymał w ręku butelkę piwa, która była otwarta. Ten drugi kolega (J. S. (1)) nie miał żadnego alkoholu. Przechodząc świadek nie widział aby T. pił to piwo, przechodząc nie rozmawiała z nim. W ocenie Sądu pierwszej instancji zeznania P. S. to dowód niewystarczający dla poczynienia ustaleń w omawianym zakresie. Wyjaśniono, że przepis art. 235 k.p.c. wprowadza zasadę bezpośredniości postępowania dowodowego. Jak podkreśla się w literaturze, wyłącznie bezpośredni kontakt sądu orzekającego z podmiotami biorącymi udział w postępowaniu oraz rzeczowymi środkami dowodowymi zapewnia temu organowi możliwość poczynienia odpowiednich spostrzeżeń, istotnych dla oceny wiarygodności i mocy dowodów. Zgodnie z wyrażonym w orzecznictwie poglądem dokonanie przez sąd ustaleń faktycznych na podstawie dowodów, które nie zostały w formalny sposób dopuszczone i przeprowadzone na rozprawie, narusza ogólne reguły postępowania dowodowego w zakresie bezpośredniości, jawności, równości stron i kontrydiktoryjności (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 sierpnia 2001 r., I PKN 571/00, OSNP 2003, nr 14, poz. 330). Sąd nie może ocenić wiarygodności zeznań świadka P. S.. Zeznania te nie dają odpowiedzi na pytanie czy faktycznie T. S. w obecności J. S. (1) pił alkohol i w jakiej ilości, jak długo J. S. (1) przebywał w sklepie, czy był w stanie obiektywnie ocenić stan trzeźwości kierowcy. W tych okolicznościach Sąd pierwszej instancji nie podzielił zarzutu przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody.

Powyższe ustalenia i rozważania skutkowały zasądzeniem od pozwanego na rzecz powódek kwot po 10.000 zł z tytułu zadośćuczynienia. Pozwany w dniu 23 listopada 2011 roku potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody z tytułu śmierci J. S. (1), miał 30 dni na wypłatę świadczenia, tym samym Sąd pierwszej instancji za zasadne na podstawie art. 481 kc uznał żądanie powódek zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 6 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 482 k.c. powódki od dnia wytoczenia powództwa mogły od dnia wytoczenia powództwa żądać także dalszych odsetek od odsetek zaległych- ich roszczenie również zostało uznane za uzasadnione.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. Ponadto Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego jako strony przegrywającej sprawę na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczone wydatki na opinie biegłych oraz opłat sądowych od których powódki były zwolnione.

W apelacji pozwany Ubezpieczeniowy (...) w W.zaskarżył powyższy wyrok w części :

- zasądzającej na rzecz powódek B. S. i W. S. kwotę po 5.420,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I i II wyroku);

- zasądzającej na rzecz powódek B. S. i W. S. kwotę po 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III i IV wyroku);

- nakazującej ściągnięcie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Ostródzie kwotę 1086 zł tytułem opłat sądowych, od których powódki były zwolnione oraz kwotę 29,67 zł tytułem nieuiszczonych wydatków na opinie biegłych (pkt V wyroku).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 362 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i nie uwzględnienie zarzutu przyczynienia się przez poszkodowanego do wypadku z dnia 16 października 2011 r.,

2) naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób przekraczający granicę swobodnej ich oceny oraz w sposób niewszechstronny i nielogiczny polegający na :

a) przypisaniu zbyt małego znaczenia zachowaniu pokrzywdzonego, podczas gdy jego postępowanie polegające na świadomym podjęciu decyzji o jeździe z nietrzeźwym kierowcą było obiektywnie nieprawidłowe i uzasadniało uznanie, że przyczynił się on do powstania szkody w stopniu wynoszącym co najmniej 50%;

b) błędnym uznaniu, że pozwany nie udowodnił, że poszkodowany decydując się na jazdę samochodem ze sprawcą wypadku - T. S. miał świadomość tego, że znajduje się on w stanie nietrzeźwości;

c) błędnym uznaniu, że pozwany nie udowodnił, iż poszkodowany był w stanie ocenić (zauważyć), że sprawca wypadku - T. S. znajduje się w stanie nietrzeźwości;

d) pominięciu przez Sąd pierwszej instancji treści uzasadnienia do postanowienia Prokuratury Rejonowej w Ostródzie o umorzeniu śledztwa z dnia 3 lutego 2012 r. przy ustalaniu czy poszkodowany w jakikolwiek sposób przyczynił się do powstania szkody.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w tym zakresie. Nadto domagał się zasądzenia od powódek kosztów procesu za drugą instancję.

Motywuując swe stanowisko pozwany wskazał, że Sąd pierwszej instancji niesłusznie nie uwzględnił podniesionego przez niego zarzutu przyczynienia się przez poszkodowanego do powstania szkody. Podkreślił, że zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują na fakt, iż stan nietrzeźwości jest stanem widocznym, zwłaszcza dla dorosłego człowieka, jakim był poszkodowany. Ustalenie to nie wymagało postępowania dowodowego. Jednakże również materiał dowodowy zgromadzony w sprawie potwierdzał, że poszkodowany przed podjęciem decyzji o jeździe samochodem widział, jak T. S. spożywa alkohol. Okoliczność ta wynika nie tylko z protokołu przesłuchania świadka

- małoletniej P. S., lecz również ze znajdującego się w aktach sprawy uzasadnienia postanowienia Prokuratury Rejonowej w Ostródzie o umorzeniu śledztwa z dnia 3 lutego 2012 r. Powołując się na stanowisko Naczelnego Sądu Apelacyjnego z dnia 17 czerwca 2010 r. wyrażone w wyroku wydanym w sprawie o sygn. akt I OSK 1121/09, skarżący wskazał, iż uzasadnienie do postanowienia Prokuratury Rejonowej w Ostródzie o umorzeniu śledztwa korzysta z waloru dokumentu urzędowego. Sąd pierwszej instancji, dopuszczając ten dokument jako dowód w sprawie, zobowiązany był uwzględnić również fakty stwierdzone w uzasadnieniu do postanowienia. Wedle skarżącego stan faktyczny niniejszej sprawy uzasadnia przyjęcie przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody w stopniu wynoszącym 50%.

Powódki B. S. i W. S. wniosły o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się niezasadna. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje za własne, uznając za zbędne powielanie ich w treści niniejszego uzasadnienia.

Kwestionując stanowisko Sądu pierwszej instancji w przedmiocie przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody apelujący zgłosił zarzut naruszenia art. 362 k.c. i powiązany z nim zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. W ocenie skarżącego, Sąd pierwszej instancji niesłusznie uznał, że nie wykazano, iż poszkodowany J. S. (1) przyczynił się do powstania szkody. Z wiążących bowiem sąd cywilny ustaleń, zawartych w uzasadnieniu postanowienia Prokuratury Rejonowej w Ostródzie z dnia 3 lutego 2012 r. o umorzeniu śledztwa, wynika bowiem, że poszkodowany zdecydował się na jazdę samochodem, pomimo wiedzy, że kierujący T. S. jest nietrzeźwy.

Stanowisko skarżącego oparte jest na błędnym – zdaniem Sądu Okręgowego – poglądzie Naczelnego Sądu Apelacyjnego zawartym w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie I OSK 1121/09, wedle którego postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania karnego – z uwagi na formę i organ, od którego pochodzi – ma walor dokumentu urzędowego, zatem organ, dopuszczając dowód z takiego postanowienia, zobowiązany jest uwzględnić nie tylko fakt umorzenia postępowania, ale również uznać fakty potwierdzone w uzasadnieniu tego postanowienia. Wbrew przytoczonemu wyżej pogładowi uzasadnienie postanowienia o umorzeniu śledztwa nie ma w zakresie poczynionych ustaleń znaczenia wiążącego w rozumieniu art. 11 k.p.c. dla postępowania cywilnego. Powołany wyżej przepis nadaje taką moc jedynie ustaleniom w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa i jako przepis szczególny, stanowiący wyłom w ogólnej zasadzie swobodnej oceny dowodów przez sąd powszechny i odstępstwo od zasady bezpośredniości, obowiązujących przed tym sądem, podlega jak najściślejszej wykładni. Innymi słowy, skoro wiązanie ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa dotyczy jedynie prawomocnych wyroków karnych skazujących, to a contrario sąd cywilny nie jest związany ustaleniami wyroku uniewinniającego, umarzającego postępowanie z powodu okoliczności wyłączających dopuszczalność postępowania karnego, czy tak jak w niniejszej sprawie – ustaleniami zawartymi w postanowieniu o umorzeniu śledztwa.

Co więcej, wyjaśnić należy, iż sąd cywilny związany jest tylko takimi ustaleniami prawomocnego wyroku karnego skazującego, które dotyczą popełnienia przestępstwa - a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu. Wszelkie inne ustalenia prawomocnego, skazującego wyroku karnego, wykraczające poza elementy stanu faktycznego przestępstwa, nie mają mocy wiążącej dla sądu cywilnego, nawet jeśli są zawarte w sentencji wyroku. Nie są wiążące okoliczności powołane w uzasadnieniu wyroku. Nie można też traktować uzasadnienia wyroku karnego czy jego fragmentów jako dokumentu ze wszystkimi skutkami procesowymi, jakie kodeks postępowania cywilnego wiąże z dokumentami urzędowymi - art. 244 i 252 k.p.c. (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1974 r. II CR 46/74, Lex nr 4893, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., III CK 642/04, Lex 177207). Tym bardziej więc należy uznać, że sąd cywilny nie może być związany ustaleniami organu prowadzącego śledztwo, które to ustalenia są czynione w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu śledztwa.

Dodatkowo jedynie wskazać trzeba, że Sąd Okręgowy nie podziela ustaleń dokonanych w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu śledztwa. Rzeczywiście w uzasadnieniu tym ustalono, że „Mężczyźni (tj. poszkodowany - J. S. (2)

i sprawca wypadku - T. S.), przebywali w sklepie spożywczym, gdzie T. S. spożywał alkohol w postaci piwa (...). Cytowane wyżej ustanie jest dowolne i nie znajduje potwierdzenia w materialnie dowodowym zgromadzonym w postępowaniu przygotowawczym. W szczególności taki stan rzeczy nie wynika z zeznań małoletniego świadka - P. S.. W swych zeznaniach świadek podała, w dniu, w którym doszło do zdarzenia zarówno pokrzywdzony jak i kierujący stali przy sklepie, a nie w sklepie, jak wskazano w uzasadnieniu postanowienia. Świadek widziała jedynie, iż kierujący trzymał w ręku butelkę piwa, która była otwarta; nie widziała natomiast, aby piwo to było przez T. S. spożywane. Tego dnia około godziny 14:00 widziała T. S. spożywającego piwo przed sklepem, jednak wówczas J. S. (1) nie było. Zatem nawet odnosząc się do zeznań tego świadka nie sposób uznać, aby pokrzywdzony widział, jak T. S. spożywał alkohol. W konsekwencji nie można było przyjąć, że pokrzywdzony przed podjęciem decyzji o jeździe samochodem miał świadomość tego, że kierujący był nietrzeźwy.

Skoro więc strona pozwana, poza postanowieniem o umorzeniu śledztwa nie zaprezentowała żadnych innych dowodów, z których wynikałoby, że pokrzywdzony miał świadomość, że kierujący pojazdem znajduje się w stanie nietrzeźwym, to stanowisko Sądu pierwszej instancji w przedmiocie zarzutu przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody należało uznać za słuszne.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. i § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 490 j.t.).